

Arrest

nr. 313 790 van 1 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HAUWEN
Rue de Chaudfontaine 11
4020 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guatemalteekse nationaliteit te zijn, op 26 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 december 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. WALDMANN *loco* advocaat C. HAUWEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Guatemalteekse nationaliteit te zijn, is samen met haar toenmalige echtgenoot en dochter België binnengekomen op 6 november 2019 en ze dienden samen op 19 maart 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd in het arrest nr. X van 17 september 2021. Verzoekster ging niet in cassatieberoep tegen de beslissing genomen in haar hoofde.

1.2. Zonder België te verlaten diende verzoekster een tweede verzoek om internationale bescherming in op 18 november 2022. Op 14 december 2022 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) het verzoek niet-ontvankelijk. Verzoekster ging niet in beroep tegen deze beslissing.

1.3. Zonder België te verlaten diende verzoekster op 17 augustus 2023 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 12 december 2023 nam de commissaris-generaal de nieuwe beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)'. Deze beslissing die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de nationaliteit van Guatemala te bezitten. U bent geboren en getogen in de wijk Gujaitos in Guatemalastad. In 2012 huwde u met uw toenmalige man, C. (...) J. (...) E. (...), en samen hebben jullie een dochter. De laatste jaren in Guatemala woonde u met uw toenmalige man en dochter in de wijk Bello Horesante in de Zona 21 in Guatemala-stad. U heeft uw middelbaar diploma behaald en gewerkt in een drukkerij tot eind 2018. In februari 2019 begon u uw eigen zaak, een restaurant in de Zona 12 in Guatemala-stad.

Op 11 mei 2019 kwam een bendelid gewapend met een pistool uw restaurant binnen. U was toen vijf maanden zwanger. Dit bendelid richtte het pistool op uw buik en zei dat u 10.000 quetzal afpersingsgeld moest betalen. U was in schok. Het bendelid vertrok terug. U sloot uw zaak en belde onmiddellijk naar uw toenmalige man, die u kwam halen. U voelde zich zeer slecht na deze gebeurtenis. U ging naar het ziekenhuis omdat u er slecht aan toe was. U moest geopereerd worden en jullie kindje werd doodgeboren. U bleef nadien enkele maanden thuis om te herstellen.

In augustus 2019 was u aanwezig op de Venezuelamarkt in de Zona 21 en zag u dat er een kraam te huur stond. U besloot midden augustus opnieuw te beginnen werken met de verkoop van eten. U veronderstelde dat het daar veiliger was omdat u op een markt werkte en uw huur reeds een vorm van afpersingsgeld bevatte die u aan de controlerende bende moest betalen. Op 30 september 2019 werd uw man op straat tegen gehouden door twee bendeleden op een moto. Ze zeiden dat jullie nog geld moesten betalen omdat u op de markt werkte. Uw toenmalige man zou gecontacteerd worden over het exacte bedrag. Uw toenmalige man belde u, kwam u halen op de markt en ging klacht neerleggen bij de politie. Een week later ging hij deze klacht bekrachtigen bij het openbaar ministerie. Jullie vroegen jullie paspoorten aan met het idee om het land te verlaten indien de situatie niet beter werd. De zaak werd geseponneerd omdat jullie niet wisten wie jullie bedreigde en er in die week niets meer gebeurd was. Half oktober besloot u terug te gaan werken aangezien jullie niet opnieuw werden lastiggevallen. Op 28 oktober kwam u samen met uw dochter aan de hand uit de markt gewandeld, toen er een bendelid van een moto sprong en naar u toekwam. Hij zei dat u moest betalen, anders zou uw dochter vermoord worden. Het bendelid probeerde uw dochter mee te trekken. U begon te schreeuwen en greep uw dochter steviger vast. Omstaanders kwamen rond jullie staan en het bendelid vertrok terug. U en uw toenmalige man besloten te vertrekken. Jullie gingen naar het huis van uw ouders om jullie reis naar België voor te bereiden. Uw toenmalige man gaf zijn ontslag, dat op 31 oktober werd goedgekeurd.

Jullie kochten tickets voor de eerste vlucht naar Europa, verlieten Guatemala op 5 november 2019 en reisden via Panama en Frankrijk tot in België, waar jullie op 6 november 2019 aankwamen. Na jullie vertrek merkte de broer van uw toenmalige man dat jullie woning in de gaten werd gehouden.

Op 13 november 2019 diende u samen met uw toenmalige man een verzoek om internationale bescherming in. Jullie vreesden vermoord te zullen worden door de bendeleden.

Op 25 november 2019 werd uw toenmalige schoonbroer bedreigd toen hij op zijn moto de wijk uitreed. In december 2020 vond er een schietpartij in uw wijk plaats, waarbij vrienden van uw toenmalige man werden beschoten. Op 10 september 2020 werd er op jullie huis geschoten.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: de paspoorten van u en uw toenmalige man, jullie identiteitskaarten, het rijbewijs van uw toenmalige man; een attest van zijn werk, een kopie van jullie huwelijksakte, twee klachtenbrieven, een betalingsbewijs van de vliegtuigtickets, een brief van de inwoners van jullie woonwijk, enkele foto's, nieuwsartikelen en nieuwsberichten van op sociale media.

Op 8 maart 2021 kreeg u een weigeringsbeslissing van het CGVS. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing in beroep op 17 september 2021.

In juli 2022 gingen u en uw toenmalige man uit elkaar.

Zonder België te verlaten diende u op 18 november 2022 uw tweede verzoek om internationale bescherming in omdat de bende 18 u bleef zoeken. U verklaarde dat uw vader op 18 mei 2021 aan een hartaanval stierf doordat de bende u nogmaals kwam zoeken. Op 21 december 2021 werd uw neef gewurgd door bendeleden nadat hij nogmaals werd gevraagd om te vertellen waar u zich schuilhield. Ook in het jaar 2022 werd u nog steeds gezocht. U legde geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

Op 14 december 2022 werd uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS gezien u zich slechts beriep op elementen die voortvloeiden uit de reeds ongeloofwaardig bevonden problemen met bendeleden. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Zonder België te verlaten diende u op 17 augustus 2023 uw derde verzoek om internationale bescherming in. U verklaart dat u werd geslagen door uw ex-man in Guatemala en vervolgens ook in België. In 2015 werd u

op uw hoofd geslagen door uw ex-man, waarna u hulp ging zoeken bij de Guatemalteekse politie. De patrouille die de politie beloofd had te sturen naar het werk van uw man, kwam echter nooit aan. Hierop diende u een klacht in bij het Openbaar Ministerie betreffende zijn geweldpleging. Gezien uw ex-man zelf familieleden had bij de politie, durfde u verder niets meer te ondernemen. U trok uw klacht weer in. In 2018 brak uw ex-man uw arm. In maart 2022 ontstond er ruzie bij jullie thuis in België, waarop uw ex-man u duwde. De burens verwittigden de politie die ter plekke kwam. Uit angst voor uw ex-man, die u had bedreigd, vertelde u de agenten echter niets. U vreest vermoord te zullen worden door uw ex-man, die eveneens een weigeringsbeslissing kreeg, gezien hij ermee dreigde eerst uw familie en vervolgens u zelf iets te zullen aandoen. Daarnaast vreest u geschaad te zullen worden door zijn familie in Guatemala.

Ter staving van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: Uw paspoort, een document van de rechtbank van december 2014, uw getuigenis bij het Openbaar Ministerie van februari 2015, een uitnodiging voor een getuigenis bij de procureur van mei 2017, een document ter verwerping van de klachten van 2017, een brief ter bevestiging van deze verwerping, een lijst van de familieleden van uw man die voor de politie in Guatemala werken, uw huwelijksakte, berichten verstuurd tussen uw dochter en uw ex-man en berichten van uw ex-man naar u en objectieve informatie over de situatie van vrouwen in Guatemala.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Na onderzoek van alle documenten in uw administratief dossier dient te worden vastgesteld dat uw verzoek nietontvankelijk moet verklaard worden.

Hierbij moet vooreerst worden benadrukt dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming afsloot met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen van u en uw ex-man met bendeleden. Deze beslissing werd in beroep door de RvV bevestigd (RvV 17 september 2021, nr. 260844). U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg restten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste verzoek en stond de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kon worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig was in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergrootte dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Dergelijke elementen waren evenwel niet aanwezig in uw tweede verzoek om internationale bescherming, dat niet-ontvankelijk werd verklaard door het CGVS. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

In voorliggend verzoek dient te worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek baseert op andere motieven dan deze die u hebt uiteengezet in het kader van uw vorige verzoeken. In dit opzicht dient vooreerst te worden benadrukt dat het CGVS uw vorige verzoeken heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van subsidiaire bescherming, aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw problemen met bendeleden. Zoals reeds opgemerkt werd deze ongeloofwaardigheid bevestigd door de RvV. Hierdoor stelt het CGVS vast dat u getracht heeft de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor uw vrees. Hoewel het gegeven dat u leugenachtige verklaringen hebt afgelegd op zich niet belet dat uw huidige verzoek verder wordt onderzocht, dient zulk een poging om de asielinstanties te misleiden in rekening te worden gebracht bij de globale beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, wat bijkomende eisen met zich meebrengt betreffende het afwegen van de geloofwaardigheid van het geheel van de door u aangereikte elementen.

In casu dient te worden opgemerkt dat in zoverre kan worden aangenomen dat uw ex-man werkelijk gewelddadig was tegen u, dit niet kan dienen als grond op basis waarvan u internationale bescherming zou kunnen krijgen.

Ten eerste dient te worden opgemerkt dat u zich pas tijdens uw huidige, derde, verzoek om internationale bescherming beroept op problemen met uw ex-man en hier eerder nooit iets over vermeldde. Uw advocaat verklaart weliswaar dat u dit nooit eerder durfde aanhalen en zelf zegt u vaagweg dat u de gelegenheid

eerder nooit heeft gehad om dit aan te halen (zie e-mail advocaat en verklaring volgend verzoek, 17). Nochtans was u ten tijde van uw tweede verzoek om internationale bescherming, d.d. 18 november 2022, reeds feitelijk gescheiden van uw man waardoor uw uitleg waarom u zich toen niet op deze feiten beriep, niet kan worden aanvaard. Uw keuze om zich nu, tijdens uw derde verzoek om internationale bescherming, plots te beroepen op het gedrag van uw ex-man lijkt dan ook slechts een opportunistisch karakter te hebben en doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees.

Verder staat vast dat u –zonder geloofwaardige problemen met bendeleden te hebben gekend- op 5 november 2019 met uw ex-man naar België reisde. Dat u dat deed maar in feite een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van hem zou hebben gekend en nog steeds kent, is zeer weinig aannemelijk. Dat u bovendien nog steeds volhoudt dat u met uw ex-man naar België kwam omdat jullie werden afgeperst -en zich aldus opnieuw baseert op jullie reeds ongeloofwaardig bevonden problemen- doet automatisch afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen en aan de gegrondheid van uw vrees (verklaring volgend verzoek, 17).

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Gezien het in eerste instantie kopieën betreft, kan de authenticiteit van de documenten moeilijk objectief worden vastgesteld. Bovendien komen de documenten ook niet overeen met hetgeen u verklaart. Zo moet uit het document van december 2014 blijken dat u toen al klacht had ingediend, waarop u beschermingsmaatregelen vroeg aan de vrouwenrechtbank in afwachting van de behandeling van uw klacht. In februari 2015 daarentegen verklaarde u voor het Openbaar Ministerie dat uw ex-man een goede vader is en dat u uw klacht wenste in te trekken. Deze vaststellingen komen niet overeen met uw verklaring in 2015 een klacht te hebben ingediend bij het Openbaar Ministerie, zonder bovendien iets meer te zeggen over enige voorafgaande procedures of klachten (verklaring volgend verzoek, 17). Verder is het onduidelijk, gezien u afstand deed van uw klacht, waarom u dan in mei 2017 zou zijn uitgenodigd op het bureau van de procureur om een getuigenis af te leggen als slachtoffer. Deze inconsistenties doen twifelen aan de authenticiteit van de documenten, die niet onmiddellijk kan worden vastgesteld.

De twee documenten van de rechtbank betreffende de seponering van uw klacht, naar aanleiding van uw afwezigheid op het moment van getuigenis, kunnen bovenstaande vaststellingen evenmin wijzigen.

Zelfs al zouden desbetreffende documenten wel authentiek zijn, kunnen de documenten in se nog steeds bovenstaande vaststellingen over uw vrees, over het laattijdige karakter van uw verzoek op basis van desbetreffende redenen en over uw algemene geloofwaardigheid niet wijzigen. Meer nog, indien de documenten authentiek zouden zijn, blijkt dat u in Guatemala wel degelijk bescherming voorhanden had.

Verder toont u op basis van het profiel van uw man en zijn familieleden evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige aan bij een terugkeer naar Guatemala. Over uw man zelf verklaart u dat hij niet zo veel macht heeft. Hoewel u verder verklaart de familie van uw ex-man te vrezen gezien zij bij de politie werken, toont u aan de hand van de lijst zijn familieleden die voor de politie in Guatemala zouden werken, echter niets aan (verklaring volgend verzoek, 20). Zo kan het authentieke en objectieve karakter van de lijst niet worden nagegaan, gezien nergens wordt vermeld door wie of welke instantie de lijst werd opgesteld. Verder staat vast dat zelfs al zouden er familieleden van uw man zijn die voor de politie in Guatemala werken, uw vrees ten aanzien van hen slechts hypothetisch en niet gestaafd van aard blijft. Dit is in eerste instantie zo omdat nergens uit uw eerdere verklaringen blijkt dat u ooit enige problemen heeft gekend met de familieleden van uw man. Verder blijkt de hypothese van uw vrees ook uit uw eigen verklaring waarbij u verklaart dat de familieleden van uw ex-man u 'pijn zouden kunnen doen', zonder dat u dit op enige manier staft.

Wat betreft de berichten van uw dochter naar uw ex-man, zijn antwoord erop en uw eigen berichten naar uw ex-man geldt dat het al dan niet gesolliciteerde karakter ervan niet kan worden uitgesloten, gezien de berichten door jullie zelf zouden zijn gestuurd. Wat hier ook van moge zijn, komt u hoe dan ook op basis van de berichten niet in aanmerking voor internationale bescherming. Dat jullie dochter haar ongenoegen uitte tegenover uw exman en uw ex-man hierop antwoordde is immers niet voldoende om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Waar uw ex-man u via bericht liet weten dat hij u zou bedreigen en vervolgen is evenmin voldoende. Naast het feit dat uw ex-man soms dichtbij uw woonst staat, u in maart 2022 duwde en ermee dreigde eerst uw familie en vervolgens u iets te zullen aandoen, blijkt uit uw verklaringen namelijk niet dat u en uw ex-man nog ernstig en concrete problemen hebben gekend. Bovendien blijkt uit de e-mail van uw advocaat dat uw ex-man een nieuwe partner heeft in België en zelf een echtscheidingsprocedure wilt aanvangen in Guatemala. Dat u bij een terugkeer naar Guatemala een reëel risico op ernstig lijden zou lopen ten aanzien van uw man is dan ook slechts een louter hypothetische vrees. De huwelijksakte heeft betrekking op het huwelijk tussen u en uw ex-man, dat niet wordt betwist door het CGVS.

De objectieve informatie, vervat in rapporten, over de situatie van vrouwen in Guatemala handelt slechts over de algemene situatie in uw land, op basis waarvan u voor uzelf geen concrete en persoonlijke vrees aantoonst die nodig is om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Uw paspoort heeft betrekking op uw Guatemalteekse nationaliteit, die zoals reeds opgemerkt niet onmiddellijk wordt betwist.

Gelet op het voorgaande brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van 48/3, of voor subsidiaire bescherming in de zin van 48/4. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a.v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Guatemala, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegeïntegreerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers geïntegreerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen gevisieerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala van januari 2018, pagina 57). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Zoals verzoekster gevraagd heeft (rechtsplegingsdossier, stuk 11), wordt de zaak behandeld achter gesloten deuren.

2.2. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en de artikelen 48/3 tot en met 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofddorde haar te erkennen als vluchteling en haar in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verzoekster voert in uiterste ondergeschikte orde aan om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoekster voegt geen bijkomende stukken toe aan het verzoekschrift.

3.2.3. Op 30 juli 2024 dient verzoekster overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota in met volgend stuk in bijlage:

- een proces-verbaal van de politie d.d. 5 juli 2024 van een klacht die verzoekster in België heeft ingediend tegen haar (ex-)echtgenoot naar aanleiding van intimidatie en bedreiging in zowel Guatemala als in België (stuk 1).

Op 30 juli 2024 dient verzoekster een tweede aanvullende nota in waarin zij verzoekt om de zitting achter gesloten deuren te laten plaatsvinden en waarbij volgend stuk wordt gevoegd:

- een bevestiging van de datum van de zitting voor de familierechtbank te Luik ingeleid door verzoekster tegen haar (ex-)man (stuk 1).

3.3. Beoordeling

3.3.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de

verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijk inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielerzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

3.3.4. Vooreerst dient erop gewezen dat in het kader van verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal op 8 maart 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam. Dit omdat geen geloof kon worden gehecht aan de asielmotieven wat betreft de problemen die verzoekster en haar ex-man zouden hebben gehad met bendeleden in Guatemala. Deze beslissing werd in beroep door de Raad bevestigd in het arrest nr. 260 844 van 17 september 2021. Hiertegen werd geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Verzoeksters tweede verzoek om internationale bescherming, werd op 14 december 2022 niet-ontvankelijk verklaard omdat verzoekster zich slechts beriep op elementen die voortvloeiden uit de reeds ongeloofwaardig bevonden problemen met bendeleden in Guatemala. Verzoekster ging niet in beroep tegen de beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot de eerdere verzoek(en) om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In zoverre een onderzoek van de door verzoekster aangevoerde middelen met zich zou meebrengen dat opnieuw zou moeten worden geoordeeld over elementen die als vaststaand moeten worden beschouwd, dient de Raad dus vast te stellen dat hij, in tegenstelling tot wat verzoekster meent, niet bevoegd is. De bevoegdheid van de Raad is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het tweede verzoek om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen.

3.3.5. In het kader van het huidig derde verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoekster volhardt in de problemen die zij heeft gehad met bendeleden in Guatemala. Verder verwijst ze naar nog niet eerder besproken elementen, met name: het huiselijk geweld door toedoen van haar ex-man en tevens vader van haar dochter. Zij meent dat zij zowel mentaal als fysiek door haar ex-man werd en wordt mishandeld. Zij zou hier nooit eerder over hebben gesproken uit vrees voor hem en omwille van het feit dat hij familieleden heeft die bij de politie in Guatemala werken. Verzoekster zou hiervan evenwel een klacht hebben ingediend in Guatemala maar hier werd geen gevolg aan gegeven door de autoriteiten. Zij zou ondanks het huiselijk geweld naar België zijn gekomen met haar man omdat zij anders haar dochter niet meer zou zien (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 7 september 2023, vraag 17).

Ter staving van haar huidig verzoek brengt verzoekster nieuwe documenten bij, met name: haar paspoort, een document van de rechtbank van december 2014, verzoeksters getuigenis bij het Openbaar Ministerie van februari 2015, een uitnodiging voor een getuigenis bij de procureur van mei 2017, een document ter verwerping van de klachten van 2017, een brief ter bevestiging van deze verwerping, een lijst van de familieleden van haar ex-man die voor de politie in Guatemala werken, haar huwelijksakte, berichten verstuurd tussen haar dochter en haar ex-man en berichten van haar ex-man naar verzoekster alsook algemene informatie over de situatie van vrouwen in Guatemala (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 7 september 2023, vraag 19 en map 'Documenten', stuk 1-11).

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

3.3.6. Verzoeksters huidig volgend verzoek wordt in de bestreden beslissing niet-ontvankelijk verklaard omdat zij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming:

(i) verzoeksters eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die zij en haar ex-man zouden hebben gehad met bendeleden. Deze beslissing werd middels arrest nr. 260 844 van 17 september 2021 door de Raad in beroep bevestigd. De beoordeling ervan staat aldus vast. Verzoeksters tweede verzoek omvatte geen nieuwe elementen die de kans aanzienlijk vergrootten om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, waardoor het verzoek niet-ontvankelijk werd verklaard. Voorliggend verzoek is gebaseerd op andere motieven dan deze die werden uiteengezet in het kader van de vorige verzoeken waardoor het CGVS vaststelt dat verzoekster heeft getracht de Belgische autoriteiten te misleiden met betrekking tot de redenen voor haar vrees, hetgeen in rekening wordt gebracht bij de globale beoordeling van het verzoek en bijkomende eisen met zich meebrengt bij de afweging ervan;

(ii) *in casu* kan verzoeksters bewering dat haar ex-man gewelddadig is tegen haar, in zover dit kan worden aangenomen, niet als grond dienen op basis waarvan zij internationale bescherming zou kunnen krijgen:

a) verzoekster heeft dit pas in het kader van haar huidige en derde verzoek aangehaald en nooit eerder vermeld. Dat verzoekster dit niet durfde is niet geloofwaardig nu zij ten tijde van haar tweede verzoek reeds feitelijk gescheiden was;

b) verzoekster is samen met haar ex-man naar België gereisd, het is weinig aannemelijk dat zij dit gedaan zou hebben mocht zij een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van hem kennen. Dat verzoekster nog steeds volhoudt dat ze met haar ex-man naar België kwam omdat ze werden afgeperst, en zich aldus opnieuw beroept op hetgeen reeds als ongeloofwaardig werd bevonden, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van de huidige verklaringen en de gegrondheid van de vrees;

(iii) wat betreft de neergelegde documenten kan het volgende worden geoordeeld:

a) het zijn kopieën waardoor de authenticiteit van deze documenten moeilijk objectief kan worden vastgesteld;

b) de documenten komen niet overeen met verzoeksters verklaringen: uit het document van december 2014 blijkt immers dat verzoekster toen al klacht had ingediend waarop zij beschermingsmaatregelen vroeg aan de vrouwenrechtbank in afwachting van de behandeling van haar klacht. In februari 2015 wenste verzoekster deze klacht echter in te trekken, wat niet overeenkomt met haar verklaring in het kader van het volgend verzoek dat zij in 2015 een klacht heeft neergelegd bij het openbaar ministerie. Verder is het onduidelijk (verzoekster deed immers afstand van haar klacht) waarom verzoekster dan wel werd uitgenodigd in 2017 bij de procureur om een getuigenis af te leggen als slachtoffer;

c) de twee documenten van de rechtbank aangaande de seponering van de klacht kunnen deze vaststellingen niet wijzigen;

d) zelfs indien de documenten wel authentiek zouden zijn, kunnen deze documenten nog steeds bovenstaande vaststellingen over verzoeksters vrees, het laattijdige karakter van het verzoek en haar algemene geloofwaardigheid, niet wijzigen. Indien de documenten authentiek zouden zijn, toont dit juist aan dat verzoekster wel degelijk op bescherming kon rekenen in Guatemala;

(iv) verzoekster toont op basis van het profiel van haar man en zijn familieleden evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan bij een terugkeer naar Guatemala:

a) verzoekster verklaart over haar man dat hij zelf niet zoveel macht heeft;

b) met de lijst van de familieleden van haar man die bij de politie in Guatemala werken, toont verzoekster niets aan; het authentieke en objectieve karakter van deze lijst kan niet worden nagegaan; zelfs al zouden er familieleden van hem voor de politie werken, blijft verzoeksters vrees tegenover hen hypothetisch en niet gestaafd;

c) het gesolliciteerd karakter van de berichten van verzoeksters dochter naar haar ex-man, zijn antwoord erop en verzoeksters eigen berichten naar hem, kan niet worden uitgesloten en deze berichten volstaan niet voor internationale bescherming. Voorts blijkt niet dat verzoekster en haar ex-man nog ernstige en concrete problemen hebben gehad; verzoeksters ex-man heeft bovendien een nieuwe partner in België en wil zelf een echtscheidingsprocedure aanvangen in Guatemala;

d) de huwelijksakte wordt niet betwist door het CGVS;

e) de objectieve informatie vervat in rapporten over de situatie van vrouwen in Guatemala handelt over een algemene situatie die verzoekster niet *in concreto* aantoont;

f) het paspoort heeft betrekking op haar nationaliteit die niet wordt betwist;

(v) hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen waarwegende gronden om aan te nemen dat burgers

louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.7. Verzoekster stelt vooreerst in haar verzoekschrift dat zij door de DVZ zeer kort is gehoord en door het CGVS niet genoeg werd ondervraagd over haar problemen met haar ex-echtgenoot inzake het huiselijk geweld.

De Raad merkt het volgende op. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de DVZ overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig derde verzoek om internationale bescherming van verzoekster heeft geregistreerd en van haar een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 7 september 2023). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekster wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig derde verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoekster die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoekster in haar verzoekschrift en via een aanvullende nota, waarvan verzoekster gebruik heeft gemaakt, ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om elementen aan te voeren die voor haar van belang zijn.

3.3.8. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

3.3.8.1. Vooreerst wijst de Raad erop dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn of haar volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn of haar verzoek om internationale bescherming en het is aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van een verzoeker dat hij of zij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn of haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen verwachten onder meer over de redenen waarom zij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* dient evenwel met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat verzoekster gewacht heeft tot haar derde verzoek om voor het eerst te vermelden dat er sprake was van huiselijk geweld en dat zij om die reden een vrees heeft.

Verzoekster geeft in het kader van haar huidig, derde verzoek aan dat zij nooit de gelegenheid heeft gehad om dit te vermelden omwille van de mogelijke represailles, schuldgevoelens, het feit dat hij de vader van haar dochter is en dat zij een beperkt sociaal netwerk heeft en aldus nooit heeft kunnen praten over deze problemen. Zij zou hiervan klacht hebben neergelegd bij de autoriteiten in Guatemala maar hier zou geen gevolg aan zijn gegeven (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' van 7 september 2023, vraag 17). In dit verband dient opgemerkt te worden dat de commissaris-generaal terecht heeft geoordeeld dat dit niet valt te rijmen met het feit dat verzoekster ten tijde van haar tweede verzoek om internationale bescherming reeds feitelijk gescheiden was en dit op dat moment kon vermelden. De commissaris-generaal heeft voorts ook pertinent geoordeeld dat verzoekster samen met haar ex-man naar België kwam. Voorgaande elementen roepen dan ook vraagtekens op bij verzoeksters algemene geloofwaardigheid.

De Raad merkt vooreerst in dit verband op dat het ingeroepen motief, met name dat zij slachtoffer is van huiselijk geweld, niet lijkt te ressorteren onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag gezien zulke problemen gemeenrechtelijk van aard zijn als verzoekster er in haar land van herkomst bescherming voor kan genieten en dat er evenmin redenen zijn om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Er wordt verwezen naar wat hierover verder wordt gemotiveerd over deze elementen en over de documenten die zij in

dit verband heeft voorgelegd. Verzoekster heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat zij voor deze problemen geen beroep zou kunnen doen op de hulp of de bescherming van de in Guatemala aanwezige lokale en of hogere autoriteiten. Zij heeft immers, als haar documenten geloofwaardig zouden zijn, in 2014 een klacht kunnen indienen waarop zij beschermingsmaatregelen vroeg aan de vrouwenrechtbank in afwachting van de behandeling van haar klacht (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 1-5). De documenten die verzoekster voorlegt tonen aldus aan dat verzoekster een beroep kon doen op bescherming van de autoriteiten in Guatemala en er is geen reden waarom zij dit in voorkomend geval niet opnieuw zou kunnen doen. Bijkomend wordt verwezen naar wat hierover wordt uiteengezet in punten 3.3.8.2., 3.3.8.3 en 3.3.8.4. van dit arrest.

3.3.8.2. De commissaris-generaal motiveert zoals hierboven weergegeven uitgebreid over de documenten die verzoekster heeft voorgelegd in het kader van haar huidige verzoek (administratief dossier, 'verklaring volgend verzoek' d.d. 7 september 2023, vraag 19 en map 'Documenten', stuk 1-11). Door in het verzoekschrift – onder meer middels de brief van de raadsman van verzoekster – opnieuw te verwijzen naar deze reeds neergelegde documenten, kan zij niets aan de terechte motivering van de commissaris-generaal wijzigen.

Verzoeksters bewering dat dergelijke gedetailleerde documenten onmogelijk kunnen worden vervalst, betreft louter een bewering die geen afbreuk doet aan het motief dat de documenten slechts kopieën zijn en doet evenmin afbreuk aan de bespreking van deze documenten. Verzoekster verduidelijkt niet concreet welke "*nieuwe gewelddaden*" er zouden hebben plaatsgevonden waar zij spreekt over dat "*niet kan worden uitgesloten dat na 2015 nieuwe gewelddaden bij de politie zijn gemeld*". Haar inhoudelijke uitleg over deze documenten betreft louter een verklaring *post factum*, die niet van die aard is om aan deze stukken volledige geloofwaardigheid toe te kennen. Haar loutere bevestiging dat zij deze berichten belangrijke bewijsstukken acht, doet evenmin afbreuk aan de motieven van de commissaris-generaal in dit verband. Verzoekster betwist niet dat haar (ex-)man intussen in België een nieuwe vriendin heeft en haar bewering dat dit niet "*betekent (...) dat hij de bladzijde volledig heeft omgeslagen en verzoekster niet langer zal schaden*" doet geen afbreuk aan de motieven in dit verband in de bestreden beslissing. Waar verzoekster meent dat onvoldoende rekening werd gehouden met de toelichtingen en elementen in de brief van haar raadsman, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op afdoende wijze rekening heeft gehouden met verzoeksters verklaringen en de stukken die zij heeft voorgelegd. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat wel degelijk rekening werd gehouden met deze brief/e-mail, er wordt immers de informatie uit geput dat verzoeksters (ex-)man intussen een nieuwe partner heeft in België en zelf een echtscheidingsprocedure wil starten in Guatemala.

3.3.8.3. Verzoekster verwijst ook naar objectieve bronnen die in deze brief zouden zijn vermeld aangaande de niet-doeltreffendheid van de bescherming die wordt geboden aan vrouwen die het slachtoffer zijn van huiselijk geweld in Guatemala. Zij stelt dat hierop niet wordt geantwoord in de bestreden beslissing en zij haalt deze informatie opnieuw aan.

De Raad benadrukt dat de studie van het *Center For Gender and Refugees Studies "Femicide and gender-based violence"* waaruit zij citeert, algemeen van aard is en geen betrekking heeft op verzoekster of haar persoonlijke situatie. Dit betreft geen nieuw element dat de kans op internationale bescherming voor verzoekster aanzienlijk groter maakt. Verzoekster kan in het licht van de *in casu* gedane vaststellingen, die door haar niet op dienstige wijze worden betwist, niet volstaan met een verwijzing naar deze algemene landeninformatie om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft daartoe in gebreke.

Aangaande de documenten over haar klacht in Guatemala herhaalt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan aangezien het kopieën betreft en mochten deze documenten dan wel authentiek zijn, zij aantonen dat verzoekster zich kon beroepen op bescherming van de autoriteiten in Guatemala.

Waar verzoekster meent dat zij bij een terugkeer naar Guatemala geen rechtsvordering zou kunnen beginnen tegen haar (ex-)man omdat zij niet vermogend is en aldus geen advocaat onder de arm kan nemen, stelt de Raad vast dat dit op zich niet volstaat om in hoofde van verzoekster een gegronde vrees voor vervolging in de zin de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden aangenomen.

Inzake de lijst van namen van familieleden van haar ex-man die bij de politie in Guatemala zouden werken, stelt zij dat zij dit onmogelijk kan bewijzen. Ze verklaarde echter dat dit de waarheid was en dat haar ex-man er snel zou achter komen als zij opnieuw een klacht tegen hem zou indienen. Door louter te verwijzen naar haar eerder afgelegde verklaringen, doet verzoekster geen afbreuk aan de motieven in dit verband.

3.3.8.4. Middels een aanvullende nota d.d. 31 juli 2024 legt verzoekster een bijlage neer, met name een kopie van het proces-verbaal van haar klacht d.d. 5 juli 2024 die zij in België heeft ingediend bij de politie tegen haar ex-echtgenoot C. J. E. naar aanleiding van belaging en bedreiging in zowel Guatemala als België (eerste aanvullende nota d.d. 30 juli 2024, stuk 1).

Dit proces-verbaal, opgesteld op basis van de verklaringen van verzoekster, vermeldt dat haar ex-man regelmatig aan haar voordeur komt om haar lastig te vallen, dat hij haar bedreigt en al heeft geprobeerd om haar te slaan. Verzoekster zal een voicemail aan de politie bezorgen van bedreigingen. Ze wil door hem gerust gelaten worden en verklaart ook dat zij een echtscheidingsprocedure heeft ingeleid bij de Belgische rechtbank alsook een verzoek inzake het alleenrecht van ouderlijk gezag van hun dochter.

Deze klacht doet echter geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing en aan de hierboven gedane vaststellingen. Deze klacht toont enkel aan dat verzoekster effectief klacht heeft ingediend tegen haar ex-man en deze klacht steunt op haar eigen verklaringen. Dat de feiten die in deze klacht staan aangegeven, zich ook effectief zouden hebben voorgedaan, kan uit dit stuk niet worden afgeleid. Alleszins toont dit evenmin aan dat, mocht verzoekster effectief het slachtoffer zijn (geweest) van huiselijk geweld, zij hiertegen in Guatemala niet zou kunnen rekenen op de bescherming van de autoriteiten.

Dat er intussen een zaak werd ingeleid voor de familierechtbank in Luik, zoals blijkt uit de tweede aanvullende nota van 30 juli 2024, bevestigt dat er een procedure hangende is tussen verzoekster en haar man en doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3.3.9. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster in het verzoekschrift om haar minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept om de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht of dat verzoekster zich kan beroepen op de bescherming van haar autoriteiten. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas om aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd als volgt:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker van internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term “reëel risico” dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a.v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS benadrukt hierbij dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig geweld. Willekeurig geweld is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig/willekeurig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Guatemala, zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging.

Uit de informatie toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de georganiseerde misdaad erg actief is in Guatemala en dat het merendeel van de criminele activiteiten die er in het land plaatsvinden, bendegeïmpliceerd is. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Het geweld wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, Guatemalteekse veiligheidsdiensten en private veiligheidsdiensten, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren.

Het CGVS erkent dat crimineel geweld wijdverspreid is in Guatemala, doch benadrukt dat uit de aard en/of de vorm waarin het crimineel geweld plaatsvindt, blijkt dat Guatemalteekse burgers geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. geld, wraak, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Guatemala is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Guatemala precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Guatemala sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Guatemala een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Dit wordt overigens bevestigd in de UNHCR Eligibility Guidelines. UNHCR wijst er namelijk op dat het meeste, zo niet al het, geweld in Guatemala doelgericht van aard is, waarbij individuen of bevolkingsgroepen voor specifieke redenen geïmpliceerd worden (zie UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Guatemala” van januari 2018, pagina 57). Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt dan ook geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Guatemalteek een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel concreet verweer voert tegen voormelde analyse, zodat deze onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

3.3.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

3.3.11. Waar verzoekster vordert om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vierentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
M. DENYS,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET